

højere Kurser paa Udlandets Bøngemarked, maa man have den Bestemmelse navnlig af Stiftetehenssyn, men ikke af Soliditetshensyn, thi det hade vi nok af i Forvejen, saaledes som vore Kreditforeninger ere funderede; men naar man paa Udlandets Bøngemarkeder ser, at der paa svenske Hypotekbankobligationer staar en Statsgaranti paa 30 Mill. Kr., og man ved Siden deraf saa danske, paa hvilke Statsgarantien kun var 15 Millioner, vilde man i Udlandet sige om de danske Hypotekbankobligationer, at der var Statsgarantien kun halvt saa stor som for de svenske; og det vilde bevirke en lavere Kurs for vore Obligationer end for Sveriges. En af de andre væsentlige Ændringer, der ere foresatte, er denne, at Banken ikke maa udstede flere Kasseobligationer, end der er udstedt Panteobligationer. Det er Grundlaget, som vi have for samtlige Kreditforeninger i Loven af 20de Juli 1850 § 4, c., hvori det bestemmes, at der til ingen Tid maa cirkulere et større Beløb af Gældsforfkrivninger mod Foreningen, end det Beløb af Interessenternes Panteobligationer, som denne ejer. Det er Grundlaget, det er Fundamentet, og det har altid været det for samtlige Kreditforeninger. Den Ændring, som her er foreslaet, vil gøre, at Banken heller ikke kan udstede flere Obligationer, end der betales af Kreditforeningerne, og som de have tilsvarende Panteobligationer til. Saa fremkommer det ganske rigtigt, som af den ærede Finansminister blev udtalt, at det ikke bliver en Bank, men at man hellere maa kalde den en Centralforening for Kreditforeningerne. Den har ikke Lov til at udføre Bankforretninger, og det har for øvrigt den højterede Finansminister Ret i; det mener jeg selv er en stor Fordel; og det var navnlig ogsaa det. Kreditforeningernes Bestyrelse havde ønsket over, at det kunde gaa saaledes, som det gif den svenske Hypotekbank, at man ved at optage Laan ganske vist kunde gøre Forretninger og kunde tjene Bøng, men maaste havde lige saa stor Udfigt til Tab saaledes, som det er gaaet i vort Naboland. Den tredje Ændring er den, at i Stedet for at man, som først foreslaet, skulde betale $\frac{1}{16}$ pCt. aarligt eller 6,25 Dre pr. 100 Kr. Hovedstol, nu slipper med $\frac{1}{2}$ pCt. en Gang for alle efter Ændringsforslaget. Det gør en væsentlig Forskel; thi det betyder det samme som, at man skulde have 1,56 pCt. højere Kurs blot for at indvinde det, man skulde betale aarligt i Administration. Efter Ændringsforslaget bliver det altsaa kun $\frac{1}{2}$ pCt., og i den Form kan jeg være med til at anbefale Forslaget, som muligvis kan komme til at gøre Nytte, navnlig hvis vi

saa Tider, som vi havde i den store Konverteringsperiode i Aarene 1887—89. For øvrigt viste det sig den Gang, at de Banker, vi havde, godt kunde paatage sig Konverteringen for de forskellige Kreditforeninger.

Der er imidlertid et Par Paragraffer, Ændringsforslag under Nr. 5 til § 3, om hvilke den ærede Ordfører udtalte, at Udvalgets Medlemmer ikke havde været fuldt enige, han sagde, at der havde været Udsærelse i Udvalget. Jeg tror, at Udsærelsen kan snarere adresseres til den ærede Ordfører selv, jeg vil hellere sige, at der foreligger en Misforstaaelse, men jeg for mit Vedkommende har ikke tiltraadt dette, i Udvalget. Jeg holder paa, at det maa være heldigere med en almindelig Statsgaranti, som det oprindeligt var foreslaet i Lovforslaget, skønt jeg derfor ikke vil sige, at jeg ikke paa nogen Maade kunde gaa med til dette. Jeg har navnlig dette at indvende, som den ærede Finansminister ogsaa sagde, at her staar ikke et Ord om, at Staten skal betale Rente af de Obligationer, der henlægges i Grundfonden, og naar der ikke staar det, hvorfor i Alverden skulde Finansministeren saa gøre det, det fortænkter jeg ham ikke i. Ganske vist gør det ingen Ting, saa længe disse Obligationer ligge aflaaede i et Skab, saa er der ingen, der spørger om, hvem der skal have Rente eller betale den, men forudsat, at en Kreditforening skulde komme i Betryk, og denne Grundfond skulde benyttes, og disse Obligationer skulde sælges, saa er det en Selvfølge, at Banken kommer til at betale Renten — og som Forslaget er affattet — af sin Garanti- eller Reservecfond, hvis den har nogen. Men hvis den ikke har nogen, kommer den til at sælge Obligationer, indtil den naar 7 Mill. og den ikke maa sælge mere, og saa bliver Spørgsmaalet, om Staten som Kautionist skal træde til. Det er det almindelige Forhold, naar Styldneren ikke kan betale selv, saa kommer selvsølgelig hans Kautionist til at gøre det, men jeg er ogsaa lidt bange for, at dersom disse Obligationer skulle paa Markedet og sælges, vilde det netop ske i Tiden, hvor Kurserne stod lavt. Det er jo interessant at se i statistisk Bureaus Dabelværk over vore Kurser, hvorledes Kurserne ere faldne under enhver Krig. Man ser, at ligesom Barometret falder under et Stormvejr, saaledes falde Kurserne under et Krig. I 1864 i Juli Maaned. ere Statsobligationerne nede paa en Kurs af 87, skønt Stifternes Kreditforenings Obligationer staa i 94 $\frac{1}{4}$. Da er Statens Kredit betydelig ringere end Enkeltmands Kredit, fordi vi ligge midt i en Krig, men de høve sig selvsølgelig højere. I 1879 i Oktober